

har Ret. Den absolutte Sikkerhed tilvebringes ikke, hvis det ærede Medlem faar sine Ønsker gennemført og faar al Kontrolvirksomhed overført paa Kasserne, hvilende paa deres Ansvar alene. Den naas ikke ved det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, og den naas heller ikke ved Kontrollkortene. Det bliver ganske umuligt og har alle Dage været umuligt at gennemføre Bestemmelser, som under ingen Form kan omgaaes eller misbruges. Men i hvert Tilfælde, en Fordel er der ved dette System med Kontrollkort, nemlig den, at det er et enkelt, et simpelt virkende System, som — det mener jeg Forslagsstillerne har Ret i — fører bort fra en hel Del af det Kontorarbejde, som den hidtil gældende Ordning har krævet, og som ogsaa den Ordning, jeg har tilladt mig at stille Forslag om, vilde kræve. Der er denne Fordel derved, og hvis man fra Arbejdsløshedskassernes og fra Arbejdsgivernes Side vil medvirke til, at disse Bestemmelser bliver effektive i Praksis, saa tvivler jeg ikke paa, at Kontrollen gennem Kortsystemet vil vise sig i alt væsentligt at svare til sin Hensigt. At bruge de stærke Ord, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen tillod sig at bruge, forstaar jeg aldeles ikke Nødvendigheden af. Thi hvad er det, som her foreligger? Det er i Virkeligheden ikke andet end, at den forsikrede Person til enhver Tid skal være i Besiddelse af en Dokumentation for, naar han har Krav paa, at Forsikringen skal blive effektiv. Det er et Forsikringskort, saadan kunde man ogsaa kalde det, og det ærede Medlem vilde maaske knap være saa utilfreds dermed, hvis det oprindeligt havde faaet denne Betegnelse. I hvert Fald er denne Betegnelse langt mere rammende end den, det ærede Medlem — formentlig i et Øjeblikks Ophidselse — tillod sig at bruge.

Ændringsforslaget under Nr. 34 til § 18 kan jeg tiltræde; det har jeg allerede tidligere udtalt i Anledning af et Ændringsforslag, stillet af Mindretallet, og som indeholder det samme Princip. Og jeg kan ogsaa, hvad § 29 angaar, tiltræde de Ændringsforslag, der dertil er stillet, omend jeg maa beklage, at Gennemsnitsydelsen fra Arbejdsgivernes Side til Fonden er sat ned, og at Mindstebidraget er sat op, samt at der er fastsat et Maksimalbidrag lig med det dobbelte af Gennemsnitsbeløbet. Jeg nærer alvorlig Frygt for, at disse Ændringer vil paa meget mærkbar Maade tilkendegive sig i det Bidrag til Krisefonden, som skal indgaa fra

Arbejdsgivernes Side. Paa den anden Side forstaar jeg meget vel, at man vil sikre den enkelte Arbejdsgiver, indenfor hvis Branche der maaske gennem mangr Aar paa Grund af særlige Omstændigheder har været særlig stor Arbejdsløshed, mod at komme til at yde Bidrag, som staar i et urimeligt Forhold til den Vinding, som den hele Virksomhed afkaster. Men jeg haaber, at den samlede Ændring til § 29 dog ikke i den Grad skal forrykke Forholdet, at Arbejdsgiverbidraget til Krisefonden derigennem i synderlig Grad formindskes i Betydning. Jeg finder det rimeligt, at der er stillet Forslag om Frigtage for dette Bidrag for Børn under 18 Aar, for visse Tyender samt for visse Klasser af Funktionærer.

Om Ændringsforslag Nr. 66 til § 31 udtalte den ærede Ordfører for Flertallet, at Formen kunde der disputeres om, men Realiteten lagde han Vægt paa. Deri er jeg ganske enig med ham. Jeg mener ogsaa, at Retten til at faa Understøttelse gennem Hjælpekassen dog bør være afhængig af, at vedkommende Arbejder ikke gennem nogle Maaneder af et Aar har haft en Fortjeneste saa stor som den, der almindeligt opnaas gennem et helt Aar. Hvis en Arbejder har saadan Indkomst — og Masser af Tilfælde deraf har man haft i de seneste Aar —, bør han indrette sig saaledes, at hvad han har indtjent i de gode Maaneder, hvor han har haft Arbejde, i nogen Grad opspares til at imødegaa de kommende Maaneder, som præges af Arbejdsløshed. Der er fremdraget adskillige Eksempler paa Indkomster i Løbet af nogle Maaneder, der ligger op over eller lige op imod Aarsindkomsten for Arbejdere, og dog har de paagældende, naar saa Arbejdet slap op, endskønt de endnu havde meget betydelige Akkordbeløb til gode hos Arbejdsgiveren, øjeblikkelig meldt sig til Hjælpekassen. Jeg forstaar Ændringsforslaget saaledes, at det er saadanne Forhold, man vil til Livs, og det kan jeg kun billige.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at udtale, at jeg maa beklage, at man ikke har opnaaet Enighed om de stillede Ændringsforslag. Jeg tror ganske som ærede foregaaende Talere, at det vilde have stor Værdi, om dette Lovforslag kunde forlade Rigsdagen som Udtryk for Enighed paa alle væsentlige Punkter. Det har man imidlertid fra de ærede Oppositionspartiets Side ikke ønsket at naa til; thi havde man det, saa havde man ikke ophøjet de mere formelle Spørgsmaal til